

Buenaventura Durruti, 1896-1936



Buenaventura Durruti va néixer el 14 de juliol de 1896, a la ciutat de Lleó, al si d'una família de ferroviaris d'idees socialistes. Va tenir sis germans i una germana. Dels 5 fins als 14 anys anà a l'escola, que abandonà a aquesta edat per entrar a treballar d'aprenent de mecànic en un taller. El 1912, amb 16 anys ja era un bon mecànic i entrà a treballar als tallers del ferrocarril, on inicià la seva activitat sindical a la Unión de Metalúrgicos. A la vaga general revolucionària de 1917, Durruti hi intervingué activament col·laborant en actes de sabotatge dirigits a impedir el funcionament dels trens. La repressió de la companyia ferroviària i de les autoritats governatives junt amb la desautorització i expulsió de la Unión Ferroviaria (UGT), forçaren Durruti a exiliar-se a França, deixant a més, una altra causa pendent, la seva deserció de l'exèrcit.

Des del desembre de 1917 fins al gener de 1919 resideix a França, on va entrar en relació amb militants anarquistes catalans i començà a assimilar els plantejaments llibertaris. Després d'una breu estada a Espanya, on al descobrir-se la seva condició de desertor és detingut i empresonat, i, posteriorment, alliberat pels seus companys, s'exilià de nou a França, el juliol de 1919 i treballà com a mecànic a la Renault de París. A la primavera de 1920 tornà a Espanya, treballà primer al País Basc i després recorregué gran part del país. Junt amb altres companys creen el grup anarquista *Los Justicieros* per plantar cara a la repressió institucionalitzada i per obtenir armes i diners per al manteniment de les lluites i dels detinguts. El 1922, amb companys de Barcelona, creen el grup *Los Solidarios*, amb tres objectius fonamentals: enfrontar-se al pistolisme patronal,

desenvolupar les estructures de la CNT i crear una federació anarquista d'àmbit peninsular.

El 1923, amb la instauració de la dictadura de Primo de Rivera, es decideix que Ascaso i Durruti es traslladin a França per organitzar un comitè revolucionari per ajudar les activitats subversives dels barcelonins i fundar a París una editorial anarquista. En aquesta estada, Durruti treballà a la Renault i Ascaso en una fàbrica de tubs de plom. Cal destacar que ambdós sempre que la situació ho permetia treballaven per mantenir-se amb els seus salaris. A finals de 1924, Ascaso i Durruti, per indicació del Comitè de Barcelona s'embarcaren cap a l'Amèrica Llatina (Cuba, Mèxic, Uruguai, Xile i Argentina) per a dur a terme una campanya de propaganda i agitació i recaptar fons amb l'expropiació als bancs. Treballaren com a descarregadors portuaris i en altres oficis i creen el grup *Los Errantes*. El mes d'abril de 1926 tornen a França, on són empresonats per un intent d'atemptat contra Alfons XIII. Un cop alliberats, recorregueren diversos països d'Europa.

Amb la proclamació de la República el 1931, Durruti tornà a Barcelona, on portà una gran activitat al si de la CNT. El gener de 1932 és proclamat el comunisme llibertari a la conca minera de Fígols, Sallent, Súria, Berga i Cardona, i Durruti és detingut i deportat a Fuerteventura. Formà part del grup Nosotros que creu en la necessitat de posar en pràctica el cicle insurreccional de l'anarquisme. Amb el fracàs de la insurrecció de gener de 1933 és de nou empresonat, durant cinc mesos al Puerto de Santa María. També formà part del comitè insurreccional del desembre de 1933 i al fracassar la insurrecció, fou empresonat a Burgos fins el maig de 1934. Va ser novament detingut, el dia abans del 6 d'octubre i confinat a València. Sortí de la presó a la fi de 1935.

En esclatar la rebel·lió militar contra el Govern de la República, el 18 de juliol de 1936, participà activament en la seva derrota. Assegurada la victòria dels treballadors a Barcelona, Durruti

s'oposà a la participació de la CNT-FAI als governs català i espanyol. Els Comitès de Milícies Antifeixistes el nomenà responsable d'una columna per anar a Saragossa. A terres aragoneses, Durruti promogué les col·lectivitzacions camperoles i creà el Consell de Defensa d'Aragó. Obeint ordres, el mes de novembre es traslladà amb la seva columna al front de Madrid, on el 20 de novembre de 1936, una bala va acabar amb la seva vida. El 22 de novembre és enterrat a Barcelona, acompanyat d'una enorme multitud.

